

V zadní části objektů bývalých panských stodol (dnešní lihovar) naproti areálu Středního odborného učiliště v Blatné se nachází vysoká, mohutná lípa. Pod ní můžeme spatřit dvoumetrový žulový obelisk. Co tato památka připomíná? V kronice blatenského sboru dobrovolných hasičů se můžeme dočíst, že dne 23. června 1841 bylo veliké parno. Okolo 11 hodiny v noci se strhla nad městem bouře, přičemž blesk udeřil do čapího hnízda a zapálil panské stodoly, které v té době prý patřily k nejvyšším v Čechách. Oheň byl tak obrovský, že s hořícími krovy padaly celé štíty. Při hašení se jeden z nich utrhнул a spadl kousek od místa, kde stál baron Ferdinand Hildprandt (*1797, + 1845). Díky duchapřítomnosti některých lidí se tak nestalo. Na památku této události nechal pan baron zasadit na místě kámen s nápisem Anno 1841.

Ferdinand byl po Františkovi a Václavovi od r. 1827 třetím majitelem blatenského panství. V letech 1810 - 1813 jej dokonce vychovával budoucí lékař a vědec Jan Evangelista Purkyně. Za manželku pojal Karolinu von Nostitz-Rieneck. Když vyhořely panské stodoly, o kterých již byla zmínka, nechal Ferdinand postavit nové, nižší. Ovšem bouře jakoby přinesla neblahé zvěsti. Od tohoto roku se v jejich rodu odehrálo několik za sebou jdoucích úmrtí. Nejtragičtější byla smrt Ferdinandova čtrnáctiletého syna Otty, který se nešťastnou náhodou zastřelil v měšické bažantnici. Krátce před svou smrtí těžce onemocněl sám Ferdinand a odjel se léčit do Benátek, kde jej 6. března 1845 zastihla smrt. Byl převezen 5. dubna do Blatné a pochován do rodinné hrobky v Paštíkách.

Kamenné památky zanechával po sobě také Robert Hildprandt (obr. vlevo). Byl prvorozeným synem Ferdinanda Hildprandta a Karoliny von Nostitz-Rieneck. Narodil se 13. června 1824 a po tragické smrti svého bratra Otty zůstal jediným dědicem. Když mu brzy zemřeli oba rodiče, ujal se r. 1849 správy panství. Ve dnech 2. - 12. června 1848 se zúčastnil Slovanského sjezdu v Praze, poté se zúčastnil bojů na barikádách. Po porážce revoluce se uchýlil zpět do Blatné, kde přežil vlnu zatýkání a persekuce. Dne 15. ledna 1857 se oženil v Náměstí nad Oslavou s Augustou, hraběnkou von Haugwitz. Robert Hildprandt byl člověk neobyčejně schopný a cílevědomý. Vždy usiloval o povznesení nejen vlastního hospodářství, ale i celého píseckého okresu, jehož součástí byla i Blatná. Roku 1860 byl jedním ze zakládajících členů Hospodářské jednoty Píseckého kraje, která byla později přejmenována na Hospodářský spolek okresu Blatenského. Měl podíl na založení rolnické školy v Písku, v jejímž kuratoriu také předsedal. Byl členem Vlastenecké hospodářské společnosti a v r. 1880 dokonce zvolen za okres Písek do zemědělské rady. V r. 1865 se stal v Blatné starostou, totéž se opakovalo ještě v r. 1869, ale nebyl potvrzen panovníkem. Starostoval ještě v letech 1880 - 1888, přičemž zastával řadu dalších funkcí (např. byl ředitelem Hypoteční banky v Praze) a zároveň byl od r. 1885 doživotním členem panské sněmovny. Za jeho působení byl také v r. 1879 založen Sbor dobrovolných hasičů v Blatné. Roku 1888 zrušil úřad ředitele velkostatku a spravoval panství sám spolu se svým zetěm Augustinem von Koller. Dle návrhů architekta Grubera nechal v letech 1850 - 1856 zrekonstruovat blatenský zámek a vrátil jej tak do původní gotické podoby.

Robert Hildprandt zemřel 30. března 1889 a byl pochován v rodinné hrobce v Paštíkách vedle své ženy Karoliny, která zemřela o sedm let dříve. Robert zanechal po sobě několik památek i monogramů. Například v Újezdě u Skaličan nechal vybudovat krásný kamenný ovčín, do jehož základů vložil kámen (viz foto dole) s iniciálami R B H (zřejmě Robert baron Hildprandt) a rokem 1866. Zřejmě u příležitosti stavby ovčína nechal v témže roce vybudovat kapli Sv. Jana Nepomuckého ve Skaličanech.

V pravém dolní části se v průčelí nachází žulový opracovaný základní kámen s iniciálami R.H. 1866. Stalo se tak v době, kdy Rakousko válčilo s Pruskem a bylo poraženo v slavné bitvě u Hradce Králové. Dne 27. října 2008 v předvečer svátku 90. výročí vyhlášení naší samostatnosti byla vedle vchodu do kapličky pietně odhalena mramorová pamětní deska obětem 1. světové války ve Skaličanech. Obec se nyní může pyšnit tím, že jako první na Blatensku nechala svým padlým spoluobčanům zhotovit památník po dlouhých devadesáti letech.

Článek měl premiéru v *Blatenských listech*, č. 19/2008.